

20: Слова, що несе серце

До самого від'їзду Хелянь Ї та решти, У Сі мовчки сидів осторонь, розуміючи і не розуміючи водночас.

Цзін Ці деякий час мовчав. Коли він трохи опустив голову і примружив очі, той, хто сидів навпроти нього, не міг чітко розгледіти його завжди чарівну посмішку. У цей момент його підборіддя здавалося трохи гострим, а легке підняття куточків очей створювало враження, що він дещо відсторонений.

Через деякий час Цзі Сян підійшов до Цзін Ці, щоб поговорити з ним.

– Пане, пані Су випила трохи води і сказала, що час майже настав, тож вона йде.

Цзін Ці кивнув.

– Попроси когось провести її... о, так, нехай візьме ту глазуровану коралову чашку, яку хтось подарував минулого разу. Ці яскраві кольори занадто виразні для кабінету, але будуть добре виглядати в будинку молодії пані.

Пін Ань холодно вдихнув. Враховуючи, що всі гості пішли, а У Сі був сусідом і знайомим, з яким часто спілкувалися, він нахилився і настирливо прошепотів Цзін Ці на вухо.

– Пане, старший принц зміг придбати її за високу ціну, до того ж покладаючись на зв'язки... Ви просто так віддаєте її комусь іншому — це...

Цзін Ці простягнув палець, притиснув його до чола, а потім відштовхнув убік, нетерпляче махаючи іншою рукою.

– Гроші — це лише матеріальне благо. Ти ніколи не чув, що тисяча лянів золота купує посмішку? Як нудно. Ти можеш бути таким скупим, навіть щодо жінки... Відтепер я муситиму пильнувати, хто захоче вийти за тебе заміж.

Пін Ань відчував, що його життя і життя його марнотратного господаря йдуть у різних напрямках.

– Цей раб волів би не одружуватися, — прошепотів він. — Якщо я залишуся холостяком на все життя, то ніколи не зможу взяти марнотратну дружину.

Цзін Ці грізно поглянув на нього.

Пін Ан одразу зрозумів, що проговорився. Те, що він випалив, було не тільки схоже на докір своєму господареві за марнотратство, але й ставило його в один ряд із «дружиною». Тому він розплющив свої вузькі очі настільки, наскільки це було можливо, щоб виразити свою чесність і невинність, і заговорив натхненно і праведно.

– Пане, у житті людини є обмежена кількість щастя. Треба цінувати його, економно витрачаючи, як тоненьку річку, що тече вічно, а коли є багатство, треба вміти розширювати джерело води, зберігаючи її витік...

Така людина, як ти, ще намагається мене повчати, подумав Цзін Ці, посміхаючись.

– Розширювати джерело, економити витрати... чи я маю чекати, поки стану бідним як церковна миша і буду блукати вулицями, щоб

витратити все своє золото за один раз? Іди, іди, іди. Іди роби те, що ти повинен робити, ти мене душиш.

– Гаразд, — відповів Пін Ан, ображений. — Скоро цей раб повернеться, щоб доповісти тобі про витрати, і тоді ми зможемо порахувати, в який момент об маєток доведеться розбити горщики, щоб продати їх залізо.

Цзін Ці плеснув його по спині.

– Ти дійсно знущаєшся з мене, ти, малий негідник! — весело покарав він його.

Коли Пін Ань пішов, а його розпалена лють викликала біль у нутрі, Цзін Ці запитав У Сі:

– Трохи раніше ти хотів багато чого сказати. Чому, коли всі пішли і настав час це сказати, ти все ще мовчиш?

У Сі мав на обличчі ледь помітну посмішку, дивлячись, як господар і слуга зухвало сваряться пошепки, і лише почувши питання, він отямився.

– Чому ти щойно так їм сказав?

Цзін Ці підвів очі, щоб поглянути на нього.

– Якби я цього не зробив, то чи не викрив би себе, давши їм зрозуміти, що замах на вбивство не мав абсолютно нічого спільного з мною, а був виключно втручанням Хелянь Ці у внутрішні чвари ваших людей з Наньцзяна? — заперечив він.

Інший кивнув.

– Спочатку так і було.

Цзін Ці зітхнув, поклавши руку на чоло.

– Брате У Сі, у тебе в грудях виросло серце чи мертвий груз?

– Ти називаєш мене дурнем? — незворушно запитав У Сі.

Він трохи задихнувся, бо на це питання було дуже важко відповісти.

Однак він побачив, як У Сі раптом посміхнувся. Він і так мав елегантну зовнішність, але його риси були трохи занадто виразними; коли він посміхався, його обличчя значно пом'якшувалося, роблячи його надзвичайно привабливим.

Він подумки клацнув язиком. З огляду на його молоде обличчя, цей хлопець може стати проблемою, коли виросте.

– Я знаю, що ти давно думаєш про те, щоб розправитися з Другою Високістю, — сказав У Сі. — Інакше на минулому бенкеті з нагоди довголіття Лу Женьціна ти б не говорив з ним так прямо.

Ах, він все бачив. Він не був дурним, просто короткозорим.

– Як би я тоді з ним розмовляв?

У Сі деякий час розмірковував над цим.

– Ти б посміхався дуже фальшиво і говорив багато непотрібних дурниць, правда? Мені здається, ти часто говориш дурниці.

Цзін Ці підняв голову, щоб подивитися на блакитне небо, переконуючи себе не опускатися до рівня дитини.

– Насправді, ти міг піти сам того дня, — продовжив У Сі, — і без тебе залишилися б тільки я та Асіньлай. Впоратися з ними було б нелегко. Я прийшов подякувати тобі. Я запам'ятаю це. Пізніше, якщо хтось буде тобі загрожувати, я захищатиму тебе з усіх сил.

Якби хтось інший сказав це, Цзін Ці, ймовірно, сприйняв би це як жарт, але з огляду на те, як серйозно виглядав У Сі, не мало значення, хто слухав; будь-хто міг зрозуміти, що це були його справжні думки. Після короткої миті здивування він посміхнувся.

– Я лише розібрався з наслідками. Це хтось із мого маєтку видав твоє місцеперебування вбивцям, за що тут дякувати?

– Це інша справа, — серйозно відповів У Сі. — Погана людина в твоєму маєтку була підставлена Хелянь Ці, вона не має до тебе жодного стосунку. У нас, хоч і немає кровного споріднення, ті, хто живе і помирає разом, є як кровні брати. Твої навички не дуже хороші, це лише поверхневі знання. Вони можуть налякати людей, але більше ні на що не придатні. Я захищатиму тебе.

Назавжди залишиться невідомим, чи слова, що виходили з вуст цього хлопця, були добрими чи злісними.

Цзін Ці гірко сміявся, вигадуючи різні речі.

– Мені не потрібно, щоб ти ризикував усім. Як щодо того, щоб я отримав від тебе щось рівноцінне?

У Сі кивнув.

– Я хочу кошеня, яке ти виростив, яке має солодкий запах і вміє танцювати.

– Гаразд. Щось ще? — відповів У Сі прямо.

«Танцююче, запашне кошеня», якби воно потрапило в очі іншим, було б рідкісним, рідкісним, унікальним і дивним звіром. Однак, на думку У Сі, воно вміло «танцювати» лише тому, що народилося трохи розумнішим і кілька разів похитувало задом після звуку, а

його унікальний аромат був лише тому, що він годував його наркотиками, коли йому було нудно. Це дійсно не було чимось презентабельним.

Цзін Ці не знав, як на це реагувати.

– Ти вважаєш мене фахівцем з вимагання? Наступного місяця буде день Великого Довголіття... е-е, день народження Імператора. У Сховищі внутрішніх справ золото, срібло, перли, коштовності, антикваріат і вироби з нефриту не вважаються новинкою, тому мій імператорський дядько найбільше любить тримати кілька маленьких вихованців, щоб вони його радували.

У Сі добре це розумів.

– Ти хочеш подарувати його йому.

Цзін Ці похитав головою.

– Я не маю на це сміливості.

Помітивши, що У Сі дивиться на нього з нерозуміючим виразом обличчя, він терпляче пояснив йому це.

– Речі, які дарують на день народження Імператора, очевидно, мають тенденцію дуже тішити його драконяче серце. Хоча всі прагнуть вичавити з голови всі можливі способи, щоб посісти перше місце, вони мусять зважати на свою власну ідентичність, коли дарують подарунки. Наприклад, підданий, який відбирає увагу у нащадків, які виявляють синівську шанобливість, є величезним табу.

Подумавши над цим трохи, У Сі задумливо кивнув.

– Ти кажеш, що те, що ти даруєш, не може бути кращим за те, що дарують три сини імператора, правильно?

Цзін Ці мав чималі проблеми з настановами, тож, коли він зрозумів, що цей хлопець розумний, не втримався і дав йому ще кілька повчальних віршів.

– Стародавні колись казали, що красиві дерева в лісі будуть пошкоджені вітром. Це не складні слова, і ви повинні їх одразу зрозуміти. Коли потрібно виділятися, то потрібно виділятися, незважаючи на те, що за це доведеться заплатити. Коли не потрібно виділятися, то навіть якщо ви потонете в натовпі людей, ви ні в якому разі не можете виділятися.

Згадавши про це, він згадав про початкові дії У Сі, який «отримав рис і віддячив картоплею», тому він мусив підняти це питання.

– Ми, жителі Центральної рівнини, надаємо великого значення взаємній ввічливості. Що ти надсилаєш, як ти це надсилаєш, як ти віддячуєш і коли ти віддячуєш — все це потрібно навчитися. Зроби один неправильний крок, і хтось легко скористається цим або буде потім на тебе ображатися. Пін Ань найкраще розуміє ці речі, тож якщо тобі це потрібно, ти можеш прийти до нього в будь-який час і запитати його.

У Сі знав, що він звертає увагу на свій шлях виживання у Великій Цін. Було багато речей, яких він не розумів, що змушувало його замислитися: чи не втомилися ці люди від життя? У будь-якому разі, він міг визнати доброту Цзін Ці, тому кивнув йому.

– То ти хочеш, щоб наслідний принц подарував імператору kota?

– Кронпринц ніколи не бавився такими нечесними справами. Як це не зіпсує його репутацію? Її продадуть старшому синові як послугу.

У Сі миттєво зморщив брови.

Ну-ну. Щиросердечна дитина все ще могла відчувати ворожість.

– Шляхетний чоловік може помститися навіть через три роки. Крім того, у цьому світі немає вічних ворогів. Ти зрозумієш це, коли побачиш більше в найближчі дні.

У Сі трохи опустив голову.

– Я сказав, що віддам її тобі, тож віддам. Роби з нею, що хочеш. — прошепотів він.

Тон хлопчика був рівним і нормальним, але Цзін Ці почув у ньому дещо ображену інтонацію. Зітхнувши, він налив собі чашку чаю.

– Я навчу тебе ще одній речі, У Сі. Ти повинен завжди пам'ятати, що у тебе є тільки один ворог. Це шлях найменшого опору.

Він легенько постукав пальцем по столу.

– Бути при дворі — це як йти вузькою алеєю; ти не хочеш стикатися з атаками з обох боків.

Інший підвів голову і дивився на нього з упертістю.

– Ти говориш неправильно.

Цзін Ці ліниво напів розплющив очі, щоб подивитися на нього, ніби бачив крізь очі його серце, яке кипіло від гніву. Він знав, що той не захоче йти на компроміс. У Сі народився в диких краях і не розумів етикету та вишуканості, але мав рідкісну щирі натуру, гострий

розум і відверту особистість. Він мав би безтурботно рости в горах і степах, але замість цього долею був закинутий у це пишне середовище, немов прекрасний нефрит, вкритий пилом.

Промовчавши деякий час, У Сі трохи пом'якшив свою позицію, але його тон залишався наполегливим.

– Я думаю, ти помиляєшся. Хіба тільки через мене Другий Високоповажний став нинішнім ворогом?

Цзін Ці посміхнувся.

– А як ти думаєш? Як це може бути так просто?

У Сі надовго опустив очі.

– Тоді я розумію, — тихо сказав він після цього.

– Що розумієш?

– Це тому, що ти дружиш з наслідним принцом і хочеш, щоб він став імператором. Ось чому Хелянь Ці є твоїм ворогом, правильно?

Цзін Ці був здивований, але не знав, як йому це пояснити. Деякі речі не можна було робити відкрито, а у віці У Сі чітке пояснення не обов'язково означало, що він це зрозуміє.

Він пам'ятав, як, коли тільки відкрив очі в цьому світі, відчував такий самий дискомфорт, ніби його тіло було занурене у воду і вогонь, оскільки він перебував у трьох милях від Хелянь Ї. У той час він хотів тільки триматися від нього якнайдалі, не звертаючи уваги на ці жахливі події, просто бути багатим ледарем все своє життя, безплідно чекаючи смерті.

Однак у глибині душі він добре усвідомлював, що з того самого моменту, як він відкрив очі, багато чого вже змінилося. Якби не було його, чи зміг би нинішній Хелянь Ї піднятися на найвищу посаду? Якщо ні... чи міг би він просто дивитися, як Велика Цін занепадає? Чи міг би він спокійно спостерігати, як ця країна пронизана тисячею ран і сотнею дірок, і залишатися байдужим?

Прийшовши до палацу, щоб навчатися у великого наставника Чжоу, перше, чого той навчив його, було те, що коли люди читають книги, вони читають не заради золотих будинків чи облич, подібних до нефриту, а заради побудови свідомості для Неба і Землі, побудови життя для людей, поширення зникаючих знань минулих мудреців і встановлення миру на всі часи.

Чоловік лише механічно повторював ці слова, сам їх не розуміючи, але вони все одно проникли в кістки Цзін Бейюаня.

Небо альтруїстично покривало, земля альтруїстично несла, сонце і місяць альтруїстично світили, а мудреці альтруїстично програвали.

Цзін Бейюань не наважувався наслідувати твердження своїх прославлених попередників, для яких головними турботами були турботи нації, а головними радощами — радощі нації.

Проте його прізвище було Цзін; він був спадкоємцем титулу першого князя Великої Цін з іншим прізвищем, честі, яку його покійний дід обміняв на свою кров.

Червоний пил мирських справ триватиме не більше кількох осінь. Якби був мир і процвітання, то, швидше за все, він міг би залишатися сильно п'яним все своє життя, занурюючись у музику і красу в цьому багатому існуванні.

Однак він був принцом Наньнін; з безліччю ущелин у грудях, він носив прізвище свого покійного діда і гордість свого роду.

Врешті-решт він лише тихо зітхнув.

– Це не для нього. Є речі... ти б не зрозумів.

У Сі помітив, як вираз обличчя того, хто сидів перед ним, вільно посміхаючись і вільно розмовляючи, раптом потьмянів, нагадуючи дещо виснажену, дещо безпорадну скорботу.

Так само, як і тоді, коли він проводжав Великого Шамана, слова підійшли до його вуст, але він раптом не зміг їх вимовити.

Він стиснув кулаки, а потім розтиснув їх і лише через довгий час промовив:

– Що б ти не хотів зробити, просто зроби це. Я не розумію ваших справ, я лише знаю, що ти не заподієш мені шкоди, у будь-якому випадку.

Цзін Ці був дещо здивований.

– Звідки ти знаєш, що я не заподію тобі шкоди?

– Я в боргу перед тобою. Навіть якщо ти заподієш мені шкоду зараз, ми будемо в рівному рахунку. Ти ризикував своїм життям, щоб врятувати мене. Нуаха також сказав мені, що ти раніше таємно допомагав мені за допомогою Пін Аня. Я вважаю тебе другом, а друг не заподіє мені шкоди.

Цзін Ці деякий час мовчав, а потім запитав:

– Того дня, коли ти мав лихоманку... ти пам'ятаєш, що ти говорив уві сні?

У Сі був здивований і похитав головою.

– Що я говорив?

Він просто не пам'ятав.

– Нічого, — весело сказав Цзін Ці. — Ми, жителі Центральної рівнини, віримо в те, що називається долею. Я маю долю з тобою, тому я також визнаю тебе своїм другом. Бути моїм другом не приносить ніякої користі, але, незважаючи на те, що я іноді люблю встромляти кілька ножів у друга, коли мені нічого робити, я все одно можу прийняти кілька ножів за цього друга, коли справа стає серйозною.

Він встав, поправив рукави, а потім підтягнув У Сі.

– Ходімо. Я візьму тебе з собою на гулянку.

У Сі був здивований тим, що його потягнули.

– Куди ми йдемо?

Цзін Ці посміхнувся.

– Столиця — велике місто, де не бракує розваг. Якщо говорити про талант їсти, пити і веселитися, я смію стверджувати, що посідаю друге місце в усій столиці.

А хто перший? — запитав У Сі.

Цзін Ці посміхнувся, не кажучи ні слова.

Перше? Хто, крім Сина Неба, наважиться претендувати на перше місце?

